

Kære dimittender.

Kære biologibørn – Hvor har jeg dog nydt at have jer. Hver eneste time, hvor jeg måtte forlade skrivebordet og gå ud i virkeligheden, har bekræftet mig i, hvor vigtig mødet med andre mennesker er. Jeg tror slet ikke I ved, hvor meget vi lærere får igen i mødet med jer. Der er selvfølgelig et asymmetrisk forhold i undervisningssituationen, da vi lærere jo er dem i relationen, som har ansvaret for, at I får lært noget, men på et rent menneskeligt plan bliver relationen mellem lærer og elev helt lige og symmetrisk. Det er her ordet ligeværdighed kommer ind i billedet, og det er her, vi kan møde hinanden i øjenhøjde og helt uden filter. Det er her man kan blive kloge på mere end matematik og uregelmæssige tyske verber. Det er i det rene møde mellem mennesker, livet udfordres og udfoldes. Det er her, man kan opleve en forskel, og det er her, man kan gøre en forskel.

Et af de mennesker, som jeg aldrig har haft et direkte møde med, men alligevel har af en enorm betydning for mig, er den danske teolog og filosof K. E. Løgstrup. Han beskriver mødet mellem mennesker sådan her:

”Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd. Det kan være meget lidt, en forbigående stemning, man får til at visne, eller som man vækker, en lede man uddyber eller hæver. Men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller ej”.

Disse ord siger noget om, hvor vigtigt mødet mellem mennesker er, og jo mere man tænker over Løgstrups ord, des mere bliver man også bevidst om det ansvar, vi alle bør påtage os i dette møde. Prøv en gang at forestille jer, at vi lavede nogle samspilsregler i de mødepladser, hvor vi har med andre mennesker at gøre. Regler, som går ud på at prøve at forstå andre mennesker i stedet for kun at overbevise dem om vores eget standpunkt. Regler som slet og ret går ud på at gøre hinanden gode. Tænk en verden vi kunne få, hvis vi anerkender andres holdninger ved at gøre alt for at forstå dem. Tænk hvis vi hver dag forsøgte at bakke op om andre, så de kunne føle sig lidt bedre i dag end i går. Tænk hvis disse uskrevne regler blev sat i værk på Sejergaardsskolen, i Folketinget eller måske endda i FN. Tænk, hvordan vi kunne få det. Tænk, hvordan verden kunne få det.

Hvorfor står jeg her og siger alt dette? Hvad har det med jer at gøre? Jeg fik lov til at undervise jer i biologi, men jeg fik først og fremmest lov til at møde jer i sammenhænge, hvor vi mødtes menneske til menneske, og derfor ved jeg, at I som gruppe allerede langt hen ad vejen agerer, som jeg kunne ønske mig, at alle mennesker i verden skulle agere. I har en frisk tone, men den bliver aldrig ondskabsfuld. I tager jer af dem, der til tider har det svært. I diskuterer stadig mere end I lytter, men I er godt på vej.... I bakker op om de initiativer vi byder jer. I er kort og godt en flok dejlige mennesker, som altid er på tilbudssiden.

Jeg tror disse egenskaber er de allervigtigste, man kan tage med sig ud i livet. At kunne møde andre mennesker åbent og nysgerrigt og lægge mistroen væk vil åbne vores sind og gøre os rige. Rige på kundskab, rige på venskaber, rige på livet.

At være rig og have høj status er bestemt ikke det samme som at være rig på livet. Jeg tror et rigt liv i bund og i grund handler om at skabe balance i sit liv – en balance, hvor jeres drømme og den indsats i vil yde for at nå dem afstemmes med jeres behov for sociale relationer, samtidig med at I lytter til jeres krops behov for ernæring og restitution.

Man kan vel nærmest sige, at jeres drømmes kompas skal pege i den samme retning, som den måde I vælger at leve jeres liv på. Jeg håber inderligt, det vil lykkes for jer at skabe denne balance, og jeg håber endnu mere på, at I ikke bremses i at komme frem til den rigtige havn. I vil møde mange mennesker på jeres videre rejse som i den bedste mening vil fortælle jer, hvad og hvornår I skal gøre dit og dat. Et forsigtigt råd til jer kunne være at lytte nysgerrigt til dem og tage det med, som passer til den kurs som I lægger for jeres liv.

Søren Kierkegaard skriver et sted: "Jeg taler helt med børn, for om dem kan man håbe, at de bliver til fornuftsvæsner. Dem der er blevet det – Herre jemini". Lov mig derfor, at I ikke tager os voksne alt for alvorligt i fremtiden. Gå ud og mød livet med en umættelig appetit, lad være med at være tilfredse med det, vi gamle har skabt. Skab jer grundlaget for et godt liv og skab en verden, som er bedre end den, vi har i dag.

Fremtiden ligger lige foran jer, og jeg ved, at I er rigtigt godt rustet til den. I har alle tilegnet jer den viden og de færdigheder, som vil føre jer videre i

uddannelsessystemet, men I er først og fremmest nogle utrolig fine mennesker, som jeg kommer til at savne på Sejergaardsskolen. Tak for nogle dejlige stunder i og udenfor biologilokalet og rigtig meget held og lykke i en fremtid fyldt med muligheder.